

Послання Папи Франциска з нагоди Світових Днів Молоді

ДОРОГА МОЛОДЕ,

ми дійшли до останнього етапу нашого паломництва до Кракова, де в липні наступного року будемо спільно святкувати XXXI Світовий День Молоді. У цій довгій і вимогливій дорозі нас супроводжують Ісусові слова із Нагірної проповіді. Ми розпочали її 2014 року, спільно розважаючи над першим блаженством: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5,3). Тема, вибрана на 2015 рік — це «Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога» (Мт. 5,8). У майбутньому році нашим натхненням будуть слова: «Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя» (Мт. 5,7).

1. Ювілей Милосердя

Світовий День Молоді 2016, маючи таку тему, гармонійно вписується у Святий Рік Милосердя, стаючи справжнім Ювілеєм Молоді світового масштабу. Вже не вперше міжнародна зустріч молоді співпадає із Ювілейним Роком. Насправді, це в Святий Рік Відкуплення (1983/1984) св. Іван

Папа Франциск.

Павло II вперше запросив молодь зі всього світу на Вербну неділю. Пізніше, під час Великого Ювілею 2000 Року понад два мільйони молоді з близько 165 країн зібралися у Римі на XV Світовому Дні Молоді. Я впевнений, що так, як і в цих двох випадках, так і тепер Ювілей Молоді у Кракові буде одною із важливих подій цього Святого Року!

Можливо, дехто з вас задає собі запитання: що це за такий Ювілейний Рік святкують у Церкві? Біблійний текст із 25 розділу Книги Левит допомагає нам зрозуміти, що означає «ювілей» для ізраїльського народу: кожен п'ятдесят років євреї чули голосний звук рогу (jobel), котрий скликав їх (jobil) відзначати святий рік, як час поєднання (jobal) для всіх. У цей час потрібно було відновити безкорисливі добрі стосунки з Богом, ближнім і всім створінням. Заохочували, між іншим, дарувати борги, допомагати убогим, відновлювати стосунки між людьми і звільнювати в'язнів.

У цей час потрібно було відновити безкорисливі добрі стосунки з Богом, ближнім і всім створінням.

Ісус Христос прийшов, щоб оголосити та виконати час благодаті від Господа, приносячи Добру

(Закінчення на 5 сторінці)

Призначено нового архиєпископа УГКЦ у Польщі

7 листопада 2015 року у Ватикані повідомлено про те, що Папа прийняв зречення з уряду, подане Митрополитом Перемисько-Варшавським УГКЦ в Польщі архиєпископом Іваном (Мартиняком) у зв'язку з досягненням граничного віку. Одночасно, повідомлено про те, що Папа призначив Перемисько-Варшавським архиєпископом дотеперішнього єпископа-помічника цієї архиєпархії владика Євгена Мирослава (Поповича).

Два роки тому, 4 листопада 2013 р., у Ватикані було повідомлено про те, що Папа Франциск призначив Єпископом-помічником Перемисько-Варшавської архиєпархії УГКЦ в Польщі Всечесного отця-митрата Євгена Мирослава (Поповича), який від 1996 року виконував служіння Протосинкела архиєпархії та пароха катедрального собору в Перемишлі, надаючи йому титулярний осідок Горрецелії (Horrea coelias).

Новопризначений архиєпископ-митрополит Євген народився 12 жовтня 1961 року в Члухові. Після закінчення школи, 1981 року вступив до Вищої Духовної Семінарії в Любліні, після закінчення

якої 17 жовтня 1986 року отримав ієрейські свячення. Після періоду душпастирської праці на різних парафіях Польщі, від'їхав на навчання до Риму, де здобув докторат зі східного канонічного права в Папському Східному Інституті. Деякий час виконував служіння судового вікарія у Львівській архиєпархії та викладав у Львівській Духовній Семінарії, після чого повернувся до Польщі.

27 грудня 2013 року отримав архиєрейське рукоположення з рук Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава та ієрархів УГКЦ в Польщі — митрополита Івана та Вроцлавсько-Гданського Єпарха Володимира (...).

uk.radiovaticana.va

Консекрований храм Покрови Пресвятої Богородиці у Годкові

Збудована у 1729 році, залишена пустою після переселення вірних і замінена в склад у 1947 церква Покрови Пресвятої Богородиці з Купної (недалеко Перемишля, над Сяном) 10 жовтня 2015 р. була наново посвячена у Годкові (вармінсько-мазурське воєводство). До закінчення II світової війни церква була дочерним храмом грекокатолицької парафії у Хижинці.

Церкву, а так дійсно її зруйновані залишки, у 2011 році до села Годково перенесли наші вірні з ініціативи о. митрата Андрія Сороки. Спочатку у Годкові мали збудувати зовсім новий храм, але появилася ідея, щоби врятувати історичний, повернути його до життя на землях поселення. Цю ідею піддала вірянам п. проф. Рома Цельонтковська з Гданської політехніки. Храм, завдяки жертвенності й відданій праці місцевих, було повністю реконструйовано. Першу літургію у відновленому храмі й на новому місці його «переселення» 14 жовтня 2013 р. відправив владика Володимир Ющак.

Обряду повної консекрації греко-католицької церкви у Годкові, у сослужінні отців Перемисько-Варшавської архиєпархії довершив владика Євген

(Закінчення на 3 сторінці)

Святилище – васат?

Отець Юліан Катрій в книжці «Пізнай свій обряд», описуючи празник Введення в храм Пресвятої Богородиці, написав: «Ознакою глибокої релігійності якогось народу є не тільки його величаві й численні церкви й монастирі, але передусім його численні покликання, тобто священики, місіонери монахи й монахині. Нічого не допоможуть нам навіть найкращі святині й золоті престоли, коли не матимемо священиків, які в тих храмах і на тих престолах приносили б Безкровну Жертву, уділяли б святі тайнства й голосили б Боже слово. Наш слуга Божий митрополит Андрей Шептицький каже: „Зрозумійте, що народові треба до спасення ревних і святих священиків“. Брак духовних покликань у народі веде до повільного замирання Церкви й духовного життя її вірних, бо духовний стан — це серце й душа Церкви».

Визначний василіян писав це з перспективи Північної Америки, в часі, коли після Другого Ватиканського Собору драматично впало число покликань до священства і монашества. Причину того стану вбачав він в душі матеріалізму і секуляризму, які «щораз більше й більше проникає в наші родини», спричинюючи те, що «щораз менше і менше маємо молоді, охочої на жертву й посвя-

пріоритети наших турбот не вперше показує відсутність стратегічно-го мислення в українців.

В цілому в нашій Церкві не бракує покликань. Статистику рятує, поки що, Україна, де не всіх бажаючих приймають до семінарій. Але це вже не ті цифри, що кілька років тому. Ще більш помітно зменшилось число бажаючих обрати шлях богопосвяченого життя. Священики з України служать в Північній Америці і Захід-

ній Європі. Це забезпечує тяглість sacramentalного життя Церкви. Наскільки плідним в інших сферах діяльності парафій є цей обмін дарами між людьми, які належать до різних ментальних світів — питання відкрите. Церква в західній діаспорі стоїть перед серйозним викликом — як інтегрувати відносно потужну четверту хвилю еміграції в існуючі структури, часто вже не україномовні.

В Польщі український фактор також стає дедалі помітнішим. В митрополії служить п'ять єпархіяльних священиків з України, серед них випускники Люблінської семінарії. Двох семінаристів по суті є представниками четвертої хвилі еміграції. Аналізу вимагає незнане раніше явище: кількох випускників семінарії не рішення прийняти рукоположення. Самі вони, або дружини частини з них, побоюються зв'язати все життя зі структурою, яка за сучасними людськими критеріями не гарантує успіху.

Ще недавно здавалося, що найбільшою проблемою на шляху розвитку нашої Церкви в Польщі і в цілій діаспорі є дисциплінарні обмеження щодо одруженого стану духовенства, накинуті Римом на вигоду місцевих латинників. Сьогодні ця зовнішня перешкода усунута рішенням папи Франциска. Джерел браку покликань, як і більшості негараздів в житті Церкви, треба шукати в нас. Це проблема внутрішнього життя. Новий архієпископ Перемисько-Варшавський разом з єпархом Вроцлавсько-Гданським мусять стати перед спільним для цілої митрополії викликом.

о. Богдан Панчак

Вітаємо вас, Владико, у порогах нашого храму.

Празник Покрови у Гданську

Чотирнадцятого жовтня відзначаємо свято Покрови Пресвятої Богородиці. Олекса Воронай, відомий український фольклорист у дослідженні «Звичаї нашого народу» відзначає: «На Запоріжжі була церква святої Покрови і запорізькі козаки вважали святу Покрову своєю покровителькою. В козацькій думі про Самійла Кішку співається:

*А срібло-злото на три часті паювали:
Первую часть брали, на церкви наклали,
На святого Межигорського Спаса,
На Терехтемировський монастир,
На святу Січову Покрову давали —
Котрі давнім козацьким скарбом будували,
Щоб за їх, встаючи і лягаючи,
Милосердного Бога благали.*

Існує переказ, що після зруйнування Січі Запорізької москалями в році 1775-му козаки, що пішли за Дунай під ласку турецького султана, на еміграцію, взяли з собою і образ Пресвятої Покрови.

В побуті села Покрова — це був саме сезон на сватання та весілля».

Культ Богородиці як Заступниці і Покровительки широко розвивується і серед українського народу: українські князі, королі, військо, козаки та гетьмани обирали Богородицю своєю Покровителькою та Опікункою.

Князь Ярослав Мудрий 1036 р. розбиває печенігів і з вдячності будує в Києві храм Благовіщення на Золотих Воротах. В церкві 1037 р. він віддає увесь народ під опіку Божої Матері. Князь Мстислав, в поході про-

ти черкесів обіцяє збудувати церкву в честь Божої Матері, якщо Вона допоможе йому перемогти ворога. Він перемагає і виконує свою обітницю. Князь Володимир Мономах у своїх споминах каже, що перемогу над половцями здобув завдяки Богові і Пречистій Діви Марії. Наші князі і їхнє військо йдучи в похід проти половців 1103 р., склали обіти Богові і Пречистій Діви Марії. Князь Ігор Святославович, герой епосу «Слово о полку Ігоревім», після своєї втечі з полону, йде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері, щоб їй подякувати за поміч і порятунок. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію спішить з подякою до ікони Пречистої Діви Марії в Холмі та з поклоном складає їй багаті дари. Деякі українські князі на своїх печатках використовували іконки Божої Матері або молитви до Неї.

Про особливе почитання Пречистої Діви Марії в нашому народі свідчить те, що багато храмів посвячених саме Богородиці. Зокрема пересвідчитися про це можна подорожуючи дорогами Західної України. Також й у Польщі. маємо багато церков саме під покровом Пресвятої Богородиці.

Вірняни гданської греко-католицької парафії.

Ікона Празника Входу у храм Пресвятої Богородиці.

ту для Бога, своєї Церкви й народу. Щораз менше в нас батьків, які за прикладом святої Анни були б готові сказати нашій Церкві: «Прийми дитину, яку Бог мені дав»».

Різкий спад числа покликань є фактом в Римо-Католицькій Церкві у Польщі. Чути розповіді, які ще кілька років тому були немислимыми. Є студенти, які поріг семінарії переступають проти волі батьків і — нечувана річ! — своїх бабусь. Питанням часу є ситуація, коли дієцезії з найменшим числом богословів, забуваючи про горду незалежність, закриватимуть власні семінарії, посилаючи своїх кандидатів до священства до митрополичих центрів.

Поки в латинників покликання з кількадесяти скорочувались до кільканадцяти в рік, у нас вони з пересічно двох зійшли до нуля вже другий рік поспіль. Це, а не суто технічне питання реформи календаря, повинно бути предметом найвищої турботи всіх причетних до УГКЦ в Польщі! Прекрасну нагоду для дискусії, якою був спільний для обидвох єпархій собор, ми змарнували. Невміння розпізнати

Консекрований храм Покрови Пресвятої Богородиці у Годкові

(Продовження з 1 сторінки)

Попович. Єпископ у жертвник храму запечатав моці блаженного о. Петра Вергуна (беатифікованого 27 червня 2001 р. Папою Іваном Павлом II у Львові разом з іншими 25 мучениками УГКЦ).

У проповіді до прибулих на свято посвячення тепер вже годковської церкви Покрови Пресвятої Богородиці владика Попович відзначив:

«Радіємо, що цей храм сьогодні наповнився нашими вірними, які тут прийшли щоби бути свідками історичної події посвячення церкви, посвячення дому. Тішуся, що сьогодні не вміщається в цьому храмі. Це знак, що вас багато прибуло, бо емоційно, серцем своїм і вірою ви з цим храмом сьогодні зв'язані.

Дорогі у Христі браття і сестри, дорогі отці! Коли ви слідкували за всіма подіями, які сьогодні тут відбуваються, які пов'язані з посвяченням храму, почули молитви, побачили дії, що тут відбувалися. Усе те, що тут відбувається у даний час, нав'язує до оцього першого освячення, першого храму на землі, яким була єрусалимська святиня споруджена царом Соломоном для Господа Бога...

Ми також не раз уже були свідками, як ми в нашому народі воздвигали храми, будували прекрасні церкви. На тій землі, де ми були, був не один храм будований на славу єдиного Бога, в честь тих святих, яких ми так палко

почитаємо в нашому народі. Ми також були свідками не одної руїни наших храмів, а сьогодні ми є свідками, як одну з таких руїн, що її вчинила людська рука, на ново возносимо. В цей спосіб поєднуємо минуле з сучасним, щоби будувати наше майбутнє...

Бажаю вам, щоб цей храм від сьогодні дійсно був вашим домом, щоб ваші стежки провадили до нього, щоб ніхто не оправдував себе, що сьогодні не піде. Мої стежки мають мене вести до мого храму. Дай Боже, щоб ваших стежок було багато, а цей дім об'єднував вас, щоб цей дім, який ми сьогодні святили, був вашою маленькою батьківщиною. Цим островом, де я буду відчувати себе свobodно, де я буду відчувати себе дійсно, як вдома...» — у проповіді, між іншим, сказав владика Попович.

У завершенні варто нагадати, що в наш час, коли, здається, у минуле відійшло страхіття минулих літ, щораз-то частіше довідуємося, що окремі громади чи товариства беруться за рятування пам'яток минулого (чи то храмів, чи цвинтарів, чи громадських будинків) не дивлячися на те, кому вони колись належали, але звертаючи головну увагу на їхнє значення для спільної історії. Це дуже позитивна тенденція, яка засвідчує про зміну духа часу.

Богдан Тхір

Празник Покрови, який у багатьох парафіях відзначали ми в неділю 18 жовтня, у Гданську очолив владика Володимир Юшак. До вірян, що зійшлися на літургію до конкattedрального храму св. Вафоломея і Покрови Пресвятої Богородиці, він звернувся словами: «Цього року в Україні було проголошено, що у празник Покрови вперше відзначається День захисиника батьківщини. Став він святковим днем у цілій країні. Яка причина цього, що сьогодні цей празник набирає особливого значення? Тут треба відкликатися до історії. Покров Пресвятої Богородиці, це свято опіки, захисту, охорони. Традиція передання говорить, що у IV чи V столітті, коли народ був загорожений у Царгороді, коли молився в церкві, один святець, Андрій, мав видіння, у якому Богородиця накрила всіх своїм омоформ, плащем, який їх врятував. Так сталося. І ця подія сподобалася і в нашому народі. Наш народ хоче мати захист, опіку, яка його охороняє.

В останніх роках цей празник в Україні, але також і в діаспорі, набирає глибшого зна-

чення. А сьогодні в Україні війна, отже, коли гине народ, коли приходить знищення, немає певності, тоді всі очікують не лише людської, але небесної опіки. Люди звертаються до пресвятої Богородиці, щоби вона в нещасті захистила. Дійсно, в хвилини небезпеки народ до неї більше горнеться і звідси ця щораз-то більша популярність свята...

Але сучасній людині потрібен захист не тільки від війни, він потрібний чи не на кожному кроці життя, коли з усіх боків чекає багато різноманітних спокус...».

В цей день, святу неділю, до гданського храму Сестри Службениці привезли для почитання ікону Блаженної Михайлини Гордашевської (літургійний спомин про неї Сестри відзначають 20 листопада — це день особливої молитви за Згромадження, у кожному монастирі тоді відбуваються особливі урочистості присвячені Співзасновниці і першій сестрі Згромадження Службениць Непорочної Диви Марії). Сестри ще дарували вірянам книжечки присвячені Блаженній та посвячені медальйоники. Можна було також

записати свої прохання у книгу прохань виставлену Сестрами й протягом недовгого часу перед нею вишикувалася чимали черга.

Празник закінчився традиційною зустріччю у недалекій світлиці Об'єднання, де у вільних розмовах, також з владикою Володимиром, можна було поділитися своїми думками на тему поточних подій, перекусуючи виробами традиційної української кухні.

Богдан Тхір

Церква з Купної, що опинилася в Годкові.

Процесія довкола церкви з мощами Блаженного о. Вергуна.

Слово Владики до вірян.

Чин посвячення престолу годковської церкви.

Спільне фото єпископа з вірянами на закінчення свята.

В день празника Сестри Службениці привезли для почитання ікону Блаженної Михайлини Гордашевської.

В пошані Верхратській Божій Матері

Верхрата — це велике українське село над рікою Ратою, давнього рава-руського повіту, яке після Другої світової війни знайшлося на території Польщі. Його характер радикально змінився, коли після приходу нової польської влади частину українського населення вивезли в Радянську Україну, а решту — горезвісною акцією „Вісла“ в 1947 році, брутально і насильно вивезли і розкинули по всій західній і північній Польщі. Багато з верхратців було арештованих в польські тюрми. А ми, їхні нащадки, пізніше — „розійшлися“ по цілому світі. Чимало з нас знайшло свій новий „дім“ в Канаді, а головню в Торонто і околиці.

Верхрата також є знама і тим, що з її присілка — Монастиря, походить чудотворна ікона Матері Божої Верхратської, а в іншому її присілку — Бучині, в XIX столітті малій дівчинці, яка пасла корови, об'явилася Матір Божа. На цьому місці побудовано церкву і декілька каплиць і перед Другою світовою війною Бучина стала місцем найбільших відпустів в цій околиці. І так, як змінилася Верхрата після війни, так і „замовкла“ Бучина, а її святині були знищені. Щойно в 1991 р., 28 серпня, в день празника Успіння Пресвятої Богородиці, Бучина і ціла Верхрата знов „загомоніли“; перший раз після виселення туди з'їхалися з усіх усюд — з цілої Польщі, з України, Європи і зза океану — її сини і дочки та їхні нащадки, щоб поклонитися рідним землям, подякувати Матері Божій за всі ласки, помолитися в рідній церкві (на сьогодні римокатолицький костел) і на могилах їхніх предків... І так, від цього часу, кожного року, в цей день до Верхрати з'їжджаються її вихідці і їхні нащадки.

З цього села також виводиться і мій рідний з боку мами — Стефанія Міхалик з д. Климко, якої вже, на жаль, немає між нами. В червні ц.р. минув рік, коли мама відійшла у вічність. Тоді-то і зродилася в мене думка вшанувати Верхрату, а головню Матір Божу Верхратську. В Торонто і околицях проживає чимало вихідців з маминого рідного села і його околиць. Хотілося в якийсь спосіб всім нам разом получити з прочанами в Бучині і в цей самий день, хочай і так дуже далеко одне від одного, з'єднатись разом у спільній молитві.

А ось історія чудотворної ікони Матері Божої Верхратської:

Монастир ОО. Василян

в присілку Верхрати — Монастирі був заснований в 1668 р. Ігумен монастиря, о. Ісаак Сокальський, в 1682 р. спровадив туди з Замостя ікону Матері Божої, яка в скорому часі прославилася чисильними ласками. Образ цей протягом 4 тижнів, в липні 1688 р., плакав кривавими слізами. Від цієї пори ця ікона стала для всіх прибіжищем. Люди з Верхрати і околиць приходили туди зі своїми немочами й бідами, благаючи у неї допомоги. Всі чуда, які відбувалися біля ікони, були описані і підтвержені свідками під присягою. Львівський єпископ, Йосиф Шумлянський, який ще й цього самого року особисто прибув до Верхрати, побачивши плачучу ікону і вислухавши свідків, проголосив Верхратську ікону Пресвятої Богородиці чудотворною.

Від цього часу не перестають діятися чуда перед чудотворною іконою. До монастиря приходять щораз більше людей не тільки з проханнями про допомогу, але також з подякою Пречистій Діві Марії за всі ласки, які вони отримали за її посередництвом. Ці події були відомі далеко поза межами Верхрати. На початку XIX ст. австрійський цісар Йосиф II переводив протицерковну реформу і його указом був скасований монастир ОО. Василян в Верхраті. В 1810 р. монахи перенеслися

разом з чудотворною іконою до монастиря ОО. Василян у Крехові. І тут продовжували здійснюватися чуда — Мати Божа не перестала щедро уділяти своїх ласк всім тим, які до неї прибігали.

Прихід комуністичної влади

після закінчення Другої світової війни, не оминув і Крехівський монастиря. В лютому 1949 р. монахів арештовано, декотрих насильно вивезено в Сибір, декотрих до Унева, а ще інших замучено у в'язницях. Ікона також розділила долю ченців; вона опинилася в православному храмі св. Параскевії П'ятниці у Львові, де знаходився до весни 1991 р., коли то, після виходу з підпілля Греко-Католицької Церкви, ще до проголошення Незалежності України 24 серпня 1991 р., православна громада цього храму, передала її назад греко-католикам. Чудотворну ікону Матері Божої Верхратської урочисто перенесено, перше до церкви св. Онуфрія у Львові, а відтак, 19 травня 1991 р. повернуто до Крехова, де вона знаходиться по сьогоднішній день.

Тому, що історія цієї чудотворної ікони від самого початку пов'язана з Отцями Василянами, марійський пам'ятник подяки в монастирі ОО. Василян у Вестон (Торонто) — хоч так далеко від рідної Верхрати — це вимріяне місце на 1-ше в Канаді урочисте вшанування Матері Божої Верхратської.. А ще й прихильність, поради і всебічна допомога о. Василя Цимбалістого, ЧСВВ і Молитовної групи — додали охоти і поштовху довершити це діло.

В 205-ту річницю перенесення

чудотворної ікони Матері Божої Верхратської з монастиря Отців Василян в Монастирі (Верхрата) до монастиря Отців Василян в Крехові (1810 р.) і в молитовній єдності з прочанами відпусту в Бучині у рідній Верхраті, в день Празника Успіння Пресвятої Богородиці, вечером, в п'ятницю, 28 серпня 2015 р., перед Марійським пам'ятником подяки зібралось поперх 200 вірних, серед яких і багато вихідців з Верхрати і околиць, щоб 1-ий раз в Канаді урочисто вшанувати Матір Божу Верхратську. І так, як до Бучини — туди з'їхалися „верхратці“ не тільки з Торонто і околиць, але також і з Гамільтону, Нью Йорку і навіть з Польщі.

Урочистий і піднесений настрій, біля престолу прикрашена вишиваним рушником копія чудотворної ікони Матері Божої Верхратської, поруч неї море квітів (це ж наша церковна традиція святити зілля в цей святий день), багато присутніх у вишиванках, отець Василій сповідає, вірні співають пісню „Пренебесна, Пречудесна“. Починається свято.

Отець святить ікону і образочки.

Служба Божа і Панахида правляться за душі усопших з Верхрати і околиць. Апостола співає Іван Туз — уродженець Пріся (село біля Верхрати) — так, як його батько роками це робив в рідній церкві у рідному селі. Дякує пані Марія Дацюк з допомогою Івана

та жінок з Молитовної групи. Отець у його промові нав'язує до суті свята Успіння Пресвятої Богородиці, 10-тиліття існування Марійського пам'ятника подяки і сьогоднішньої події. Вірні приступають до св. Причастя. Лунають пісні „Пливе світами“ і „Тіло Христове приймаю“.

Після Панахиди

отець святить зілля і свічки. На дворі вже темно, тільки навколишні світла і палаючі свічки в руках кожного з учасників розвиднюють темряву. Формується процесія.

Ікону несе мій співробітник — Михайло Гуцман (родом з бувшої Югославії), поруч його дружина Аня і доня Калинка, за ними отець Василій, далі сестри Службениці і всі учасники. Стежка навколо майданчика перетворюється у живий вінець, якому немає ні початку, ні кінця. Такого наговпу людей, як сказав пізніше отець Василій, на наших відправах в цьому прекрасному Марійському місці, ще не було.

Процесію починаємо співом 1-ої стрічки пісні до Матері Божої Верхратської „В Верхраті наперед“, тоді перша десятка Вервиці і так на зміну. Кінчаємо останньою стрічкою пісні. Молитва на Вервиці проказу-

ється за мир в Україні і за особисті намірення учасників. Процесію закінчуємо перед престолом.

Хоча вже пізно, але ніхто не спішить. Вірні один за одним з покорою підходять до ікони. Кожний з них в серці має свої особисті намірення — прохання і подяки, якими хоче сам на сам поділитися з Матір'ю Божою Верхратською.

Передаю копію чудотворної ікони Матері Божої Верхратської до монастиря Отців Василян у Вестон — для Марійського Пам'ятника Подяки — на руки о. В. Цимбалістого. Дякую всім за присутність, отцеві Василю за прекрасні відправи і всі поради, а Матері Божій Верхратській — за ласки і за успіх сьогоднішнього свята, яким започатковуємо щорічні відправи в її честь перед Марійським пам'ятником подяки в монастирі ОО. Василян у Вестон (Торонто).

Мати Божа Верхратська, май в своїй опіці всіх нас, які до Тебе прибігаємо, благослови Василянський Чин, нашу Церкву, всіх нас і весь наш український народ, принеси нашій батьківщині — Україні мир і спокій та вимріяну віками волю і утверди нашу незалежність.

Дарія Луців, Торонто

Церква у Верхраті.

Дарія Луців передає о. В. Цимбалістому, ЧСВВ, копію чудотворної ікони Верхратської Божої Матері.

Свято Верхратської Божої Матері у Вестон, 28 серпня 2015 р.

Послання Папи Франциска з нагоди Світових Днів Молоді

(Продовження з 1 сторінки)

Новину бідним, визволення полоненим, сліпим прозоріння і свободу пригнобленим (Лк. 4,18–19). У Ньюму, а особливо в Його Великодній Містерії, сповняється найглибший сенс ювілею. Коли в ім'я Христа Церква скликає ювілей, то ми всі є запрошені пережити надзвичайний час благодаті. Сама Церква є покликана до того, щоб щедро ділитися знаками присутності і близькості Бога, щоб будити в серці здібність бачити найважливіше. Святий Рік Милосердя особливим чином є «часом нового відкриття почуття місії, яку Господь довірив своїй Церкві у Великодній день: бути знаком та інструментом милосердя Бога» (Проповідь у Надвечір'я Неділі Божого Милосердя, 11 квітня 2015).

2. Милосердні, як Отець

Гаслом цього Надзвичайного Ювілею є слова «Милосердні, як Отець» (Misericordiae Vultus, 13), які передвіщають також тему найближчого Світового Дня Молоді. Тому спробуймо краще зрозуміти, що означає Боже Милосердя.

Старий Заповіт, говорячи про милосердя, використовує різні терміни, посеред яких найбільш визначні, *chessed* і *rahamim*. Перший, вжитий в стосунку до Бога, виражає Його невтомну вірність Заповіті зі Своїм народом, якого любить і якому пробачає на віки. Другий термін, *rahamim*, можна перекласти як «нутрощі», що стосується лона матері, пояснюючи нам любов Бога до свого народу за прикладом любові матері до своєї дитини. Так, як це зображає пророк Ісаїя: «Невже ж забуде молодиця своє немовля? Не матиме жалю до сина свого лона? Та хоча б вона й забула, я тебе не забуду» (Іс. 49,15). Цей вид любові чинить так, що ми знаходимо в собі місце для інших, співпереживаємо, страждаємо і радіємо разом із ближніми.

Кожен з нас є цим сином, котрий змарнував свою свободу, йдучи за фальшивими ідолами, ілюзіями щастя і все втратив.

У біблійному розумінні милосердя ховаються також конкретні риси любові, яка є вірною, безкорисливою і вміє пробачати. Нижче, у фрагменті з Книги пророка Осії, знаходимо гарний приклад любові Бога, яку можемо порівняти до любові отця до сина: «Коли Ізраїль був дитятком, я полюбив його, і з Єгипту покликав я мого сина. Що більше я їх кликав, то більш вони відходили від мене. (...) Я самий, я вчив Ефраїма ходити, брав їх за руки, але вони не розуміли, що то я доглядав їх. Я притягав їх людяними мотузками, — поворозами любові. Я був для них, неначе тії, які здіймають ярмо в них із ший. Я нахилився над ними й давав їм їсти» (Ос. 11,1–4). Хоча невідповідна постава сина заслуговувала б на покарання, любов отця є вірна і завжди пробачає розкаяному синові. Тому бачимо, що в милосерді завжди є заховане прощення; воно «не є, отже, якоюсь абстрактною ідеєю, але конкретним фактом, через який Він об'являє свою любов, подібну до любові батька і матері, яких до глибини турбує доля власної дитини. (...) Вона виходить зсередини»

ни, як глибоке природне почуття, котре складається із ніжності і співчуття, терпеливості і прощення» (Misericordiae Vultus, 6).

У Новому Заповіті мова йде про Боже Милосердя (*eleos*), як синтез дійства, заради якого Ісус прийшов на світ, щоб виконати його в ім'я Отця (Мт. 9,13). Милосердя нашого Господа об'являється найперше, коли Він схиляється над людськими злиднями і виявляє своє співчуття тим, котрі потребують розуміння, оздоровлення і прощення. Все в Ісусі промовляє про милосердя. Що більше: Він сам є милосердям.

У 15 розділі Євангелія від св. Луки знаходимо три притчі про милосердя: про загублену вівцю, про загублену драхму, а також притчу про блудного сина. У цих трьох притчах вражає нас радість Бога, радість, яку він являє, коли знаходить грішника і йому пробачає. Так, радістю Бога є прощення! У цьому є синтез всього Євангелія. «Кожен з нас є тією загубленою вівцею, тією загубленою драхмою. Кожен з нас є цим сином, котрий змарнував свою свободу, йдучи за фальшивими ідолами, ілюзіями щастя і все втратив. Але Бог про нас не забуває, Отець ніколи нас не покидає. Він є терпеливим батьком, завжди чекає нас! Шанує нашу свободу, але завжди залишається вірним. А коли ми до Нього повертаємося, приймає нас як синів у своєму домі, бо ніколи, навіть на мить, не перестав чекати нас з любов'ю. І його серце втішається кожною дитиною, котра повертається. Втішається, бо настає радість. Бог радіє, коли хтось з нас, грішників, приходять до Нього і просять прощення» (Молитва Ангел Господній, 15 вересня 2013).

Можливо, хтось із вас носить у своєму серці тягар і думає: я зробив це і це... Не біється! Він на вас чекає!

Милосердя Бога є дуже конкретним і ми всі покликані, щоб особисто його зазнати. Коли мені було сімнадцять років, одного дня, як я мав піти на зустріч із друзями, вирішив, що спершу зайду до церкви. Я зустрів там одного священика, котрий викликав у мене особливу довіру, та так, що я захотів відкрити своє серце у Таїнстві Сповіді. Ця зустріч змінила моє життя! Я виявив, що коли ми відкриваємо своє серце з покірною і чистотою, то можемо дуже конкретно зазнати Божого Милосердя. Я був певний, що в особі цього священика Бог чекав на мене ще до того, як я зробив перший крок у сторону церкви. Ми Його шукаємо, але Він нас завжди випереджує, шукає нас від віку і першим нас знаходить. Можливо, хтось із вас носить у своєму серці тягар і думає: я зробив це і це... Не біється! Він на вас чекає! Він є батьком: чекає на вас завжди! Як же гарно є віднайти у Таїнстві Покаяння милосердні обійми Отця, відкрити сповідальницю як місце Милосердя, дозволити діткнути себе цій милосердній любові Господа, котрий завжди нам пробачає!

А чи ти, дорогий хлопче, дорога дівчино, відчув коли-небудь на собі цей погляд, сповнений безмежної любові, котра, попри всі твої гріхи, обмеження, падіння, надалі тобі довіряє і з надією дивиться на твоє існування?

Чи ти свідомий того, якою великою є твоя ціна у плані Бога, котрий з любові віддав тобі все? Як навчає св. Павло, «Бог же показує свою до нас любов тим, що Христос умер за нас, коли ми ще були грішниками» (Рим. 5,8). Але чи ми насправді розуміємо силу цих слів?

А чи ти, дорогий хлопче, дорога дівчино, відчув коли-небудь на собі цей погляд, спо-

внений безмежної любові, котра, попри всі твої гріхи, обмеження, падіння, надалі тобі довіряє і з надією дивиться на твоє існування?

Я знаю, яким дорогим є для вас усіх хрест Світових Днів Молоді — дар св. Івана Павла II — котрий, починаючи від 1984 року, супроводжує всі ваші міжнародні зустрічі. Скільки змін, скільки справжніх повернень у житті багатьох молодих людей зродилося саме від зустрічі з цим простим хрестом! Можливо, ви задавали собі запитання: звідки береться ця надзвичайна сила хреста? Ось відповідь: хрест є найбільш промовистим знаком Милосердя Бога! Є підтвердженням, що мірою любові Бога до людства є любов без міри! На хресті можемо доторкнутися Милосердя Бога і дозволити себе діткнути Його Милосерддю! Згадаймо собі історію двох розбійників, розп'ятих біля Ісуса: один з них є зарозумілий, не вважає себе за грішника, насміхається з Ісуса. Інший натомість визнає свою вину, звертається до Господа і каже: «Ісусе, згадай про мене, як прийдеш у Своє Царство». Ісус споглядає на нього з безмежним милосердям і відповідає йому: «Сьогодні будеш зі мною в раї» (Лк. 23,32.39–43). З ким із них двох ми себе ідентифікуємо? З тим, котрий є зарозумілий і не визнає власних провин? Чи радше з тим, котрий визнає, що потребує Божого Милосердя і благає про нього цілим серцем? У Христі, котрий віддав за нас на хресті своє життя, завжди віднайдемо безумовну любов, котра визнає наше життя за добро і завжди дає нам можливість розпочати знову.

3. Надзвичайна радість бути інструментом Божого Милосердя

Слово Боже вчить нас, що «більше щастя — давати, ніж брати» (Ді. 20,35). Саме тому п'яте блаженство називає щасливими тих, котрі є милосердними. Знаємо, що Господь полюбив нас першим. Але ми є справді блаженними, щасливими, якщо ввійдемо в цю логіку Божого дару, логіку безкорисливої любові, якщо відкриємо, що Бог безмежно нас полюбив для того, щоб зробити нас здібними любити як Він: без міри. Як каже св. Іван: «Любі, любім один одного, бо любов від Бога, і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог — любов. (...) Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що він полюбив нас і послав Сина свого — примирення за гріхи наші. Любі, коли Бог так полюбив нас, то й ми повинні один одного любити» (1 Ів. 4,7–11).

Милосердя не є «поставою напоказ», не є також звичайною сентиментальністю.

Після короткого пояснення вам способу, яким Господь виявляє щодо нас своє Милосердя, я хотів би запропонувати вам, як, в конкретний спосіб, ми можемо бути інструментом цього самого Милосердя щодо наших ближніх.

Приходить мені на думку приклад блаж. П'єра Джорджіо Фрасаті. Він говорив: «Ісус відвідує мене у Святому Причастті кожного ранку, а я Йому за це віддаюся

скромнішим, доступнішим мені способом: відвідую Його бідняків». П'єр Джорджіо був юнаком, котрий зрозумів, що означає мати милосердне серце, вразливе на найбільш потребуючих. Жертвував їм набагато більше, ніж матеріальні дари, давав самого себе, присвячував час, слова, здатність слухати. Служив убогим з великою делікатністю, ніколи не виставляючи цього напоказ. Правдиво жив Євангелієм, котре каже: «Ти ж, коли даєш милостину, нехай твоя ліва рука не знає, що робить твоя права: щоб твоя милостиня була таємна» (Мт. 6, 3–4). Уявіть собі, що він у переддень своєї смерті, важко хворий, ділився вказівками як допомогти зі своїми скривдженими друзями. Під час похорону його сім'я і друзі були вражені присутністю такої великої кількості незнайомих убогих, яких він і яким допомагав за життя молодий П'єр Джорджіо.

„Ісус відвідує мене у Святому Причастті кожного ранку, а я Йому за це віддаюся скромнішим, доступнішим мені способом: відвідую Його бідняків”, — П'єр Джорджіо

Завжди люблю поєднувати євангельські блаженства із 25 главою Євангелія до св. Матея, де Ісус згадує вчинки милосердя і каже, що це за ними будемо суджені. Тому запрошую вас наново відкрити діла милосердя для тіла: голодних нагодувати, спраглих напоїти, нагих зодягнути, подорожніх в дім прийняти, в'язнів втішати, недужих відвідувати, померлих хоронити. Не забуваймо також про діла милосердя для душі: грішних навертати, невіж навчити, у сумніві порадити, сумних потішати, кривди терпеливо зносити, образи з серця прощати, за живих і померлих молитися. Як бачите, милосердя не є «поставою напоказ», не є також звичайною сентиментальністю. Є випробуванням автентичності нашої постави учнів Ісуса, нашої вірогідності як християн у сучасному світі.

Вам, молодим, які є дуже практичними, я б хотів запропонувати, щоб ви впродовж перших семи місяців 2016 р. вибирали щомісячно один вчинок милосердя для тіла і милосердя для душі та реалізували його. Надихніться молитвою св. Фаустини, покірного апостола Божого Милосердя нашого часу: *Допоможи мені, о Господи, (...) щоб мої очі були милосердні, щоб я ніколи не підозрювала і не судила за зовнішніми ознаками, але вбачала те, що гарне в душах ближніх, і приходила їм на допомогу. (...) щоб мій слух був милосердний, щоб я схилялася до потреб ближніх, щоб мої вуха не були байдужими на болі і стогін ближніх. (...) щоб мій язик був милосердний, щоб я ніколи не говорила зневажливо про ближніх, а для кожного мала слово потіхи і прощення. (...) аби мої руки були милосердні і сповнені добрих вчинків, (...) щоб мої ноги були милосердні, щоб я завжди поспішала із допомогою ближнім, опановуючи свою власну втому. (...) щоб моє серце було милосердне, щоб я співпереживала у всіх стражданнях ближніх (Щоденник, 163).*

(Закінчення на 6 сторінці)

Прокуратура Києва реабілітувала двох єпископів та трьох священиків Перемиської єпархії

Інститут Історії Церкви УКУ отримав схвальну відповідь від Прокуратури міста Києва щодо реабілітації депортованих в радянську Україну і репресованих у 1946–1947 рр. єпископів Перемиської єпархії Греко-Католицької Церкви Йосафата Коциловського та Григорія Лакоти і трьох священиків — Миколи Грицеляка, Івана Кузича і Романа Решетила. Подання на реабілітацію вказаних духовних осіб у 1991 р. залишилося без позитивної відповіді. Нове прохання було зроблено на початку осені цього року за ініціативи керівництва ГДА СБУ (директора Ігоря Кулика та заступника Володимира Бірчака), ректора УКУ о. д-ра Богдана Праха, колективу Інституту історії Церкви УКУ і голови Місії Постуляції святих УГКЦ єрм. Полікарпа Марцелюка, ЧСВВ.

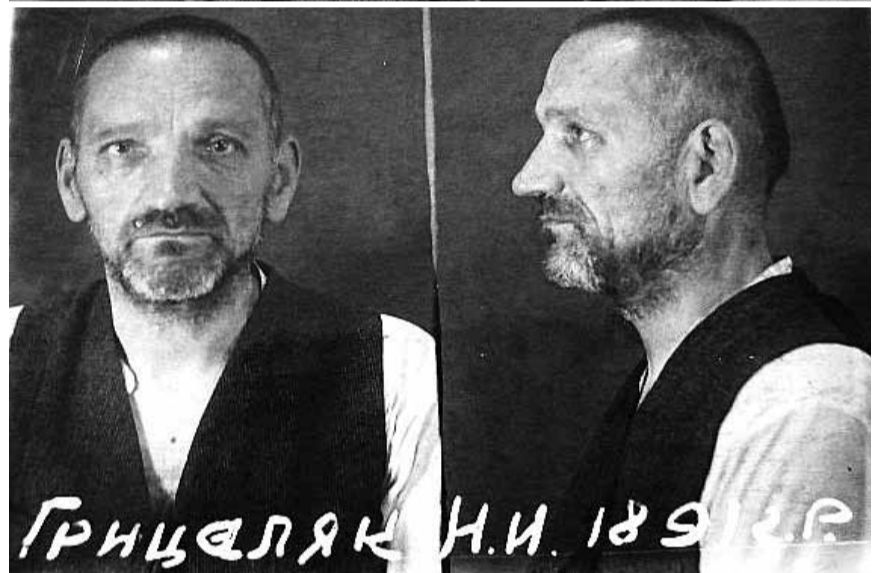
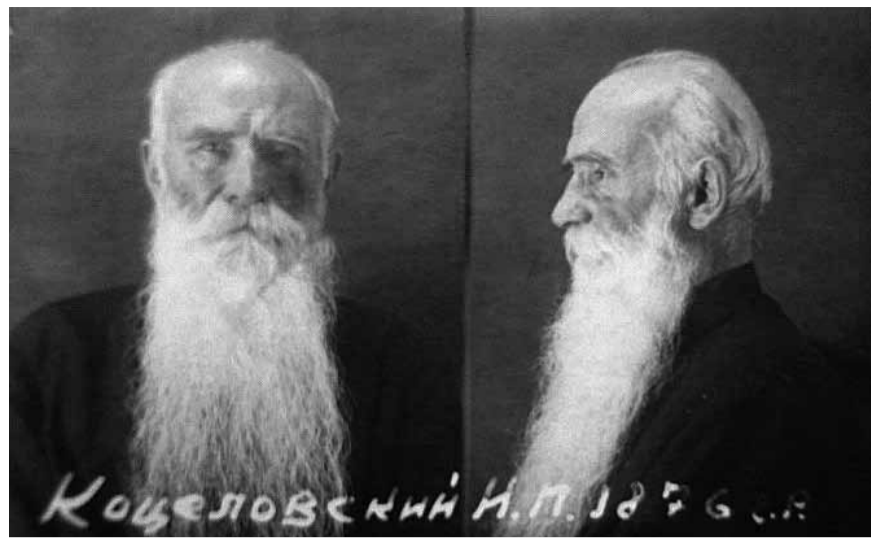
В листі йдеться, що прохання Інституту Історії Церкви від 07.09.2015 розглянуто Прокуратурою міста Києва, вивчено кримінальну справу №26310 і встановлено, «що вироком Військового трибуналу військ МВС Українського округу від 19–21.02.1947 року засуджені:

Коциловський Й. П. за ст. 54–1 «а», ст. 54–11 КК УРСР до 10 років ВТТ з позбавлен-

ням прав на 5 років та без конфіскації майна за відсутністю такого;

Грицеляк М.І. ст. 5–1 «а», ст. 54–11 КК УРСР до 6 років ВТТ з позбавленням прав на 3 роки та з конфіскацією всього належного йому майна;

Кузич І. Т. ст. 54–1 «а», ст. 54–11 КК УРСР до 6 років ВТТ з позбавленням прав на 3 роки та з конфіскацією всього його майна;

Послання Папи Франциска з нагоди Світових Днів Молоді

(Продовження з 5 сторінки)

Послання Божого Милосердя становить, отже, дуже конкретну і вимогливу програму життя, програму, котра вимагає конкретних вчинків. А одним із найбільш очевидних — хоча також, можливо, найважчим до втілення у життя — вчинків милосердя є прощення тим, котрі нас образили, котрі заподіяли нам зло, котрих вважаємо за ворогів. «Яким же непростим здається часом прощення! Але ж прощення є інструментом, вкладеним у наші слабкі руки, щоб ми могли досягнути спокою серця. Звільнення від жалю, злості, насильства і помсти — це необхідні умови для того, щоб жити щасливо» (Misericordiae Vultus, 9).

Справедливість є необхідна, звичайно, але тільки її не вистачить

Зустрічаю багатьох молодих, котрі кажуть, що є втомлені життям у такому розділеному світі, в якому відбувається зіткнення прихильників різних поглядів, є багато воєн, а дехто використовує навіть свою релігію для виправдання насильства. Ми повинні благодати Господа, щоб Він обдарував нас благодаттю бути милосердними щодо тих, котрі чинять нам зло. Так, як Ісус, котрий на хресті молився за тих, які його розп'яли: «Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять» (Лк. 23, 34). Єдиною дорогою, щоб перемогти зло, є милосердя. Справедливість є необхідна, звичайно, але тільки її не вистачить. Справедливість і милосердя повинні слідувати разом. Я б так хотів, щоб ми об'єдналися у хорівій молитві, яка б линула з глибини наших сердець, благаючи Бога про милосердя для нас і всього світу!

4. Краків нас чекає!

Залишилося кілька місяців до нашої зустрічі в Польщі. Краків, місто св. Івана Павла II і св. Фаустини Ковальської, чекає нас із відкритими обіймами і відкритим серцем. Вірю, що Боже Провидіння вело нас до святкування Ювілею Молоді саме там, де жили ці двоє великих Апостолів Милосердя наших часів. Іван Павло II передчував, що настав час Милосердя. На початку свого понтифікату написав енцикліку *Dives in Misericordia* («Бог,

багатий милосердям»). У Святий 2000 Рік канонізував сестру Фаустину і встановив Свято Божого Милосердя, яке відзначають в другу Неділю Великодня. А 2002 року особисто освятив у Кракові санктуаріум Милосердного Ісуса, довіряючи світ Божому Милосердю і виражаючи прагнення, щоб це послання долинуло до всіх мешканців землі і наповнило їхні серця надією: «Треба цю іскру Божої благодаті розпалювати. Треба передавати світу вогонь милосердя. У милосерді Бога світ знайде мир, а людина — щастя!» (Проповідь під час посвячення санктуаріуму Божого Милосердя у Кракові, 17 серпня 2002).

Дорога молоде, Милосердний Ісус, зображений на іконі, якого почитає Божий народ у посвяченому Йому санктуаріумі у Кракові, чекає на вас! Він вам довіряє і на вас розраховує! Має так багато сказати кожному і кожній з вас... Не бійтеся подивитися Йому в очі, сповнені безкінечної любові і дозвольте, щоб Він огорнув вас своїм милосердним поглядом, готовим пробачити кожен ваш гріх. Поглядом, котрий може змінити ваше життя і зцілити рани ваших душ. Поглядом, котрий заспокоює найглибші прагнення ваших молодих сердець: прагнення любові, миру, радості й справжнього щастя. Прийдіть до Нього і не бійтеся! Прийдіть, щоб сказати Йому з глибини ваших сердець: «Ісусе, довіряю Тобі!». Дозвольте, щоб вас доторкнулося Його безмежне Милосердя, щоб ви у свій спосіб, через вчинки, слова і молитву стали апостолами милосердя у нашому світі, зраненому егоїзмом, ненавистю і відчаєм.

Ісус вам довіряє і на вас розраховує! Має так багато сказати кожному і кожній з вас...

Несіть полум'я милосердної любові Христа — про яке говорить св. Іван Павло II — в середовища вашого щоденного життя і аж до кінців землі. У цій місії супроводжую вас моїми побажаннями і молитвами і на цьому останньому відрізку дороги духовних приготувань до найближчого СДМ у Кракові завіряю вас усіх Діві Марії, Матері Милосердя, благословляючи вас із цілого серця.

УГКЦ в Люрді

— привілей для українських паломників

Храм УГКЦ в Люрді (Франція) це привілей для українців, оскільки це єдина католицька церква візантійського обряду для східних католиків, яка об'єднує українських паломників з цілого світу.

Її було збудовано в 1982 році для духовних потреб українських паломників. О. Василь Прийма, виходець зі с. Бачів (Львівська обл.) був ініціатором будівництва української церкви в Люрді і здійснив цей благословенний задум завдяки пожертвам українців діаспори.

Протягом того часу, коли в Люрді ще не було української церкви, тобто до 1982 року ректор Санктуарію в Люрді надав Екзархату УГКЦ у Франції для забезпечення духовних потреб українських паломників в Базиліці

Розарію каплицю, престіл якої до сьогодні має напис у французькій мові: Autel de l'Ukraine, що означає: вівтар, тобто престіл України.

В Люрді також є український готель, який знаходиться навпроти церкви. Протягом 25 років готель приймав українських паломників, однак на даний час він потребує ремонту згідно норм, яких вимагає французьке законодавство.

Більше, як 30 років українські паломники, а також українці з діаспори підтримують

місію УГКЦ Успіння Пресвятої Богородиці, оскільки в Люрді немає українців і тому немає парафії.

Цього року при УГКЦ в Люрді було побудовано пандос для по-

легшення доступу до церкви для паломників з обмеженими можливостями, ведуться ремонти та оновлюючі роботи в домі, де проживають сестри та священник. Наступного року плануємо продовжити оновлюючі роботи та реконструкцію подвір'я при церкві.

При церкві служать Сестри Службниці, які допомагають священникові приймати паломників та духовно їх супроводжують протягом перебування в Люрді. Священник та сестри монахині щодня заносять свої молитви за жертводавців та добродіїв храму Успіння Пресвятої Богородиці. Запрошуємо і чекаємо на Вас в Люрді.

З молитвою:
о. Герман Ничак, ЧСВВ
та Сестри Службниці

Решетило Р. І. ст. 54-1 «а», ст. 54-11 КК УРСР до 4 років ВТТ з позбавленням прав на 3 роки та без конфіскації майна за відсутністю такого;

Лакота Г. І. за ст. 54-4, ст. 54-11 КК УРСР до 8 років ВТТ з позбавленням прав на 5 років з конфіскацією всього належного йому майна.

Ухвалою Військової колегії Верховного Суду СРСР від 16.04.1947 вказаний вирок залишено без змін, лише виключено з вироку позбавлення прав Лакоті Г. І., оскільки він не є громадянином СРСР.

Вказані особи підпадають під дію ст. 1 Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» від 17.04.1991, у зв'язку з чим прийнято рішення про їх реабілітацію».

Священномученик Йосафат Коциловський народився 3 березня 1876 року у лемківському селі Пакошівка біля м. Сянок. Богословські студії закінчив у Римі в 1907 р. і згодом, 9 жовтня того ж року, отримав єрейські свячення. Швидко по тому був призначений віце-ректором і професором богослов'я Духовної семінарії в Станіславові. У 1911 р. вступає до новіціату отців василіян. Його архиєрейські свячення відбулися 23 вересня 1917 р. у Перемишлі відразу ж після повернення Митрополита Андрея Шептицького з російського полону. У вересні 1945 р. польська комуністична влада заарештувала його, а 26 червня 1946 р., після повторного арешту, його силоміць вивезли до СРСР й ув'язнили в київській тюрмі. Упродовж всього свого життя владика був непохитний у служінні та утвердженні Христової віри, у її зростанні в людських душах. Помер як мученик за віру 17 листопада 1947 р. у концтаборі Чапаєва біля Києва.

Священномученик Григорій Лакота народився 31 січня 1883 р. у с. Голодівка на Львівщині. Закінчив Львівську духовну семінарію. 30 серпня 1908 р. єпископ Костянтин Чехович висвятив його на священника. Студював у Відні. Потім отримав призначення на професора Перемиської духовної семінарії, згодом став її ректором. 6 травня 1926 р. відбулися його архиєрейські свячення на єпископа-помічника у Перемишлі. 9 червня 1946 р. заарештований і засуджений на 10 років ув'язнення. Всі, хто пам'ятав владика на заслання у Воркуті, відзначали його велику людяність, смиренність, бажання самому виконати найважчу працю й облегшити нестерпні умови життя інших. Помер як мученик за віру 12 листопада 1950 р. у с. Абезь біля Воркути.

Отець Микола Грицеляк народився 1891 р. в с. Барич Перемиського повіту. Закінчив Львівську духовну семінарію. 1917 р. отримав єрейські свячення з рук єпископа Й. Коциловського. Душпастирював у Пере-

мишлі та околицях. 1946 р. депортований до УРСР. Зупинився у Львові. За відмову «воз'єднатися» з РПЦ того ж року арештований. 1947 р. — засуджений до 6 років ВТТ та 3 років позбавлення громадянських прав з конфіскацією майна. Покарання відбував у таборах разом з кримінальними злочинцями в Хабаровському краю, опісля — спецпоселення в Красноярському краю. У 1955 р. повернувся до Львова. Після звільнення був генеральним вікарієм Перемиської єпархії. Був під постійним наглядом органів держбезпеки. Помер у Львові 1976 р. Похований на Яновському кладовищі.

Отець Іван Кузич народився 1901 р. у с. Наконечне Яворівського повіту в родині заможних селян. Закінчив Духовну семінарію у Перемишлі та Папський університет св. Томи. Захистив докторат з філософії та богослов'я. Єрейські свячення отримав 1931 р. У 1932-1935 рр. — віце-ректор Перемиської духовної семінарії, а з 1945-го — ректор. В 1946 р. депортований в УРСР. Проживав у Львові, де і був затриманий 1946 р. і звинувачений за ст.80-1 КК УРСР — «проживання без прописки». Перебував під слідством в тюрмі на Лонцького, згодом — у Лук'янівській слідчій тюрмі в Києві. Висунуто звинувачення в тому, що «як уніатський священник і член Перемиської єпископської капітули протягом багатьох років активно реалізував антирадянську політику Ватикану, а також проводив націоналістичну роботу». 1947 р. засуджений. Покарання відбував у таборах Красноярського краю. З 1952 р. — на спецпоселенні у м. Норильськ. Звільнений у 1956 р., повернувся до Львова, де проживав без прописки. Згодом переїхав до м. Полонне Хмельницької області. Підпільно служив Служби Божі та уділяв Св. Тайни. Помер 1979 р. в м. Полонне, де й похований підпільним греко-католицьким священником.

Отець Роман Решетило народився 1880 р. в м. Угнів Рава-Руського повіту. Навчався у Львівській і Перемиській семінарії. У 1907 р. — отримав єрейські свячення з рук єп. Константина Чеховича. У 1907-1911 рр. продовжив богословські студії у Відні. Працював духівником, а згодом віце-ректором і викладачем у Перемиській духовній семінарії. Окрім цього душпастирював у с. Потелич Равського деканату. З 1946 р. — генеральний вікарій Перемиської єпархії. В 1946 р. — депортований в УРСР. Жив у с. Котельники біля Львова. Цього ж року затриманий, перебував у тюрмі на Лонцького та Лук'янівській тюрмі в Києві. 1947 р. засуджений до 4 років ВТТ та 3 років позбавлення громадянських прав без конфіскації майна (через відсутність такого). Помер 1952 р. у м. Казачинськ Красноярського краю, де відбував покарання.

за ugcc.org.ua

У Львові відбулася українсько-польська молитва примирення

На території меморіалу «Цвинтар Орлят» та біля меморіалу воякам Української галицької армії, що на Личаківському кладовищі в Львові, першого листопада відбулась польсько-українська молитва примирення. Її провели Архієпископ Митрополит Львівський Римсько-католицької Церкви Мечислав Мокшицький, духівники Українського католицького університету Тарас Когут та Орест Демко.

Спільна молитва першого листопада, у День всіх Святих за польською традицією, стала вже традиційною для Львова, і помолитися разом приходять багато і українців, і поляків.

«Польська громада є дуже великою у Львові. І потрібно пам'ятати, що стосунки потрібно підтримувати. Неможливо досягнути певного рівня у їх розвитку і думати, що це назавжди. Дякувати Богу, після Другої Світової війни ми почали розуміти, що мудрість за іншою формулою. Англійською мовою — «win-win»: перемога однієї сторони означає перемогу для іншої. Під час визначальних подій на Майданах ми переконалися, що від співпраці користають обидва народи», — зазначив Мирослав Маринович, проректор УКУ з місії та призначення університету.

Уперше польсько-українська молитва примирення масово від-

Меморіал воякам Української Галицької армії у Львові.

булася 1 листопада 2002 року за участю кардиналів Любомира Гузара та Мар'яна Яворського, дисидентів Яцека Куроня, Михайла Гориня, Мирослава Мариновича та ще близько сотні громадських діячів з України та Польщі. Така акція стала ініціативою поляків та українців, які виступили за діалог, порозуміння та поєднання між двома народами.

Головний вхід на Личаківське кладовище.

Всеукраїнська Рада Церков

просить Обаму допомогти подолати гуманітарну катастрофу в Україні

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звернулася з листом до президента США Барака Обами з проханням про допомогу подолати гуманітарну кризу в країні. Про це офіційно повідомили в понеділок у столиці США українські релігійні лідери — автори послання, — відомляє Укрінформ.

«Звертаємось до вас від імені нашого народу про допомогу подолати гуманітарну катастрофу, яка охоплює нашу країну. Потреби є величезними: від медичних засобів, до предметів щоденного вжитку, таких як їжа, вода та одяг», — наголошується в листі, презентованого в Вашингтоні Патріархом Київським і Всієї Русі-України Філаретом, Предстоятелем Української Греко-Католицької Церкви Святославом Шевчуком та головним рабином Києва і України Яковом Дов Блайхом.

У той час, як ЗМІ постійно повідомлять про війну Росії проти України, реформи українського уряду та фінансові виклики, питання людських страждань від бойових дій згадується рідко, зазначається в зверненні. Крім того, що Україна безумовно потребує більшої військової, фінансової та політичної підтримки, «ми маємо зосереджуватися на гуманітарному аспекті».

У документі нагадується, що, за офіційними даними ООН, понад 5 млн людей в Україні, в тому числі 1,7 млн дітей мають відчайдушну потребу гуманітарної підтримки. При цьому підкреслюється, що в понад 65% випадків ці потреби залишаються незадовільненими.

Релігійні лідери України подякували США за вже надану допомогу та звернулися з проханням про розширення певних програм.

«Ми просимо вас збільшити допомогу та задіяти весь потенціал Державної програми партнерства Національної гвардії США, а також програми «Партнерство заради миру»

як інструментів полегшення наслідків гуманітарної катастрофи», — наголошується в листі.

При цьому зазначається, що реалізація цих програм дозволить швидше, впродовж лічених днів, та ефективніше доставляти в Україну медичну допомогу та інші гуманітарні вантажі.

За повідомленням прес-служби УПЦ КП, 9 листопада 2015 року в комплексі Білого дому відбулася зустріч Предстоятеля УПЦ Київського Патріархату Патріарха Київського і всієї Русі-України Філарета, Глави УГКЦ Патріарха Святослава (Шевчука) та Головного рабина Києва й України Якова Дов Блайха з представниками Адміністрації Президента США.

На зустрічі від Президента Сполучених Штатів Америки були присутні: від Ради національної безпеки — спеціальний помічник Президента та старший директор з Європейських справ доктор Чарльз Купчан, директор по Україні Ерік Сіарамелла, директор зі глобальної взаємодії Лора Шульц; від Управління з конфесійних питань та сусідства й партнерства — спеціальний помічник Президента з конфесійних питань та сусідства й партнерства Мелісса Роджерс; від Держдепартаменту США — радник з питань політики в Європі і Євразії в Бюро секретаря віросповідання і глобальних питань Дженніфер Вістренд.

Релігійні лідери передали вищезгаданий лист членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій — УПЦ КП, УГКЦ, РКЦ в Україні, протестантських Церков Президента США Бараку Обамі.

Пам'ятні монети

У 2015 році відзначаємо дві важливі дати, що пов'язані з історією України, а зокрема історією Української Греко-Католицької Церкви. Це — 150 річниця від дня народження видатного церковного, політичного, громадсько-культурного діяча, мецената, Митрополита УГКЦ — Андрія Шептицького і 200 річниця від дня народження отця Михайла Вербицького, композитора гімну України «Ще не вмерла Україна».

З приводу обох знаменних дат присвячених цим видатним особам, в Україні, як і в діаспорі було проведено ряд урочистих заходів, появилися різні публікації, Митрополиту Шептицькому встановлено перед собором св. Юра у Львові та в центрі Івано-Франківська пам'ятники.

До вшанування пам'яті Митрополита Шептицького і о. М. Вербицького також доклався Національний банк України випускаючи ювілейні монети.

Пам'ятна монета «Андрій Шептицький» виготовлена з нейзильберу, категорія якості карбування — «спеціальний анциркулейтед», маса — 12,8 г, діаметр — 31,0 мм, тираж — 30 000 штук. Гурт монети рифлений.

На аверсі монети розміщено: угорі малий державний герб України, напис «Національний банк України» (угорі півколом); композиція з церковними атрибутами (у центрі); номінал «дві гривні» (унизу); рік карбування монети — 2015 і логотип Монетного двору Національного банку України (праворуч).

На реверсі монети зображено Андрія Шептицького, який сидить у кріслі з книгою на колінах, ліворуч — митра; праворуч написи півколом «Митрополит Андрій Шептицький» (унизу), 1865 — 1944 (угорі).

Художник — Микола Кочубей, скульптор — Володимир Атаманчук.

Пам'ятна монета «Михайло Вербицький» — номіналом 2 грн. виготовлена з нейзильберу, категорія якості карбування — «спеціальний анциркулейтед», маса — 12,8 г, діаметр — 31 мм, наклад — 30 тис. Гурт монети — рифлений.

На аверсі монети розміщено: угорі — напис УКРАЇНА, стилізовану композицію: на тлі Державного прапора України рядки — ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНИ/І СЛАВА, І ВОЛЯ, // ЩЕ НАМ, БРАТТЯ/МОЛОДІІ, // УСМІХНЕТЬСЯ // ДОЛЯ, під якими — малий Державний герб України, праворуч і ліворуч зображено групи виконавців гімну; унизу — номінал 2 ГРИВНІ, рік карбування монети — 2015 (праворуч), логотип Монетного двору НБУ (ліворуч).

На реверсі монети зображено портрет Михайла Вербицького, ліворуч від якого — рослинний орнамент, ліра, під нею — стилізований нотний стан, роки життя: 1815 (ліворуч), 1870 (праворуч) та унизу праворуч — напис півколом МИХАЙЛО ВЕРБИЦЬКИЙ.

Пам'ятні монети є дійсними платіжними засобами України й обов'язкові до приймання без будь-яких обмежень за її номінальною вартістю до всіх видів платежів, а також для зарахування на рахунки, вклади, акредитиви тощо.

Художник — Кочубей Микола. Скульптори: Дем'яненко Володимир, Атаманчук Володимир.

Запрошуємо на чин введення на митрополичий престол Архієпископа Євгена (Поповича) — 19 грудня 2015 р.

Консисторія Перемисько-Варшавської Архиепархії запрошує на Чин введення на митрополичий престол **Архієпископа Євгена Мирослава (Поповича)**, який відбудеться **19 грудня 2015 року**, в катедральному соборі Святого Івана Хрестителя у Перемишлі. Архидієцезійську Літургію та чин введення на митрополичий престол здійснить Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви **Блаженніший Святослав (Шевчук)**.

Богослужіння почнуться о **10.00** годині.

Отець митрат Богдан Степан — канцлер

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редакція на громадських засадах. Редагує колегія: **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 89 761 04 21), **прот. Богдан Степан** - координатор від Перемисько-Варшавської архієпархії, **о. Аркадій Трохановський** - координатор від Вроцлавсько-Гданської єпархії, **прот. Богдан Панчак** - богословська колонка, **Дарій Гаврилець** — технічна редакція. Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції. Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp., ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68
e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl
Kuria bp., Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,
fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl
Adres «BLAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie,
redakcji: tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl
Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001